

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **F. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021 č.j. OAM-913/ZA-ZA11-LE34-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 12. 2021 č.j. OAM-913/ZA-ZA11-LE34-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021 č.j. OAM-913/ZA-ZA11-LE34-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne X. 2021 tak, že žádost se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce shrnul údaje, které poskytl k žádosti o mezinárodní ochranu, a doplnil, že se obává návratu na Ukrajinu, neboť tam probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, v případě návratu do vlasti by byl s vysokou pravděpodobností povolán do armády a nasazen do bojových operací, čímž by byl reálně ohrožen na životě. Žalovaný měl vést meritorní řízení, neboť vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Měl za to, že žalovaný porušil § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Byl přesvědčen, že pokud by žalovaný řádně zjistil stav věci a opatřil si dostatečné podklady, pak by musel rozhodnout o udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť žalobcem prezentované skutečnosti svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude reálně ohrožen na životě s ohledem na fakt, že na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt. Tento konflikt v poslední době znovu nabírá na intenzitě, nedávno došlo i k vojenské konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, jejíž důsledky jsou patrné dodnes nárůstem napětí s Ruskou federací, která hrozí přímou vojenskou intervencí na území Ukrajiny. Upozornil, že každý den jsou hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých z řad vojáků i civilistů, konflikt nepolevuje na intenzitě, hovoří se o blížící se otevřené válce s Ruskou federací.
3. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit, vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobci právo na náhradu nákladů řízení

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Poukázal na to, že Česká republika v současné době považuje Ukrajinu za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (s výjimkou Doněcké a Luhanské oblasti a poloostrova Krym), což je v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodněno, žalobce žil v Zakarpatské oblasti, kde žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Na základě výpovědi žalobce a použitých informací o zemi původu žalovaný shledal, že i v případě žalobce lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Ohledně obav žalobce z výkonu vojenské služby odkázal na s. 3 -4 napadeného rozhodnutí, když tyto obavy vyhodnotil jako azylově irelevantní. Žalobní argumentaci ohledně objevení se nových skutečností považoval za nesrozumitelnou, neboť v dané věci se jednalo o první rozhodnutí. Uvedl, že ozbrojený konflikt probíhá pouze na východě Ukrajiny, kde však žalobce ani nepobýval, budoucí vývoj situace pak nelze předjímat. Žalobce tedy neprokázal, že v jeho případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne X. 2021 žádost o mezinárodní ochranu. Ke své žádosti uvedl, že na území České republiky přicestoval dne X. 2020, ve vlasti žil v Zakarpatské oblasti, o mezinárodní ochranu žádal z důvodu aktuální situace na Ukrajině, je tam válka a špatná ekonomická situace, jiné důvody nemá.
6. Při pohovoru dne 3. 11. 2021 žalobce uvedl, že do ČR přijel na základě biometrického pasu, a to za prací, po skončení opatření ohledně koronaviru zůstal v ČR nelegálně, v březnu 2021 byl vyhoštěn na dva roky, když neuspěl se žalobou, požádal o azyl, žádá kvůli současné situaci na Ukrajině, je tam válka a špatná ekonomická situace, bojí se, že by mohl být povolán do armády, nyní se situace ve válečné zóně zhoršuje, když mu bylo 14 let, X, jiné problémy se státními či bezpečnostními orgány či obecně jiné problémy ve vlasti či při vycestování nezmínil.
7. Součástí správního spisu jsou dále tři materiály týkající se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině (č.l. 17 – 27), jejichž výčet je uveden v napadeném rozhodnutí (zpráva Ministerstva vnitra - OAMP, Ukrajina, Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 30. 7. 2021, Informace OAMP, Ukrajina, Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 30. 6. 2021 a Informace MZV ČR č.j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021).
8. Napadeným rozhodnutím ze dne 13. 12. 2021 žalovaný žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Ukrajina je bezpečnou zemí původu ve smyslu ust. § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a žalobce neprokázal, že by tomu v jeho případě bylo jinak, pochází ze Zakarpatské oblasti, na kterou se nevztahuje výjimka z bezpečné země původu. Uvedl, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností a nejedná se o azylově relevantní důvod, ani vyhýbání se nástupu k výkonu vojenské služby, byť by bylo trestné, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, podmínky výkonu vojenské služby na Ukrajině jsou zcela standardní, žalobce sám uvedl, že neabsolvoval vojenskou službu ze zdravotních důvodů, věk povolávaných k vojenské službě je stanoven od 18 do 27 let, žalobce přitom k výkonu vojenské služby nebyl předvolán ani v letech 2014-2015, když byl v odvodovém věku, od roku 2016 jsou do oblasti bojů na východě země nasazováni již výhradně profesionální vojáci a dobrovolníci, situace je velmi pečlivě monitorována. Jeho povolání do armády je tak krajně nepravděpodobné, tvrzení o nasazení civilistů do bojů na východě země je nevěrohodné a v rozporu s realitou, obava žalobce z nasazení do bojů není odůvodněná. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu považoval s ohledem na jeho pobytovou historii za účelovou, cílenou na legalizaci pobytu žalobce a vyhnutí se správnímu vyhoštění. Tvrzení ohledně špatné ekonomické situace na Ukrajině nepovažoval za způsobilé vyvrátit předpoklad, že se pro žalobce jedná o bezpečnou zemi původu. Uzavřel, že žalobce neprokázal, že by pro něj Ukrajina nebyla bezpečnou zemí, žalobce může v případě potíží využít vnitrostátní ochrany.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
12. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *se pro účely zákona o azylu považuje za bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.*
13. Na základě ust. § 86 odst. 4 zákona o azylu vydal žalovaný vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž upravil seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu. Mezi těmito zeměmi je od 23. 3. 2019 i Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti.
14. K žalobním bodům soud uvádí, že napadené rozhodnutí by ke dni jeho vydání obstálo. Žalobce v žalobě nesprávně zaměňuje řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (kterou však žalobce nepodal), která je bez uvedení nových skutečností nepřipustná (§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu) a řízení o takové žádosti se zastavuje (§ 25 písm. i) zákona o azylu), s řízením podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy se jedná o první žádost o udělení mezinárodní ochrany žadatele pocházející z bezpečné země původu (což je případ žalobce), přičemž žadatel musí prokázat, že v jeho případě tento stát za bezpečnou zemi považovat nelze. Žalovaný přitom ohledně statusu Ukrajiny jako bezpečné země původu řádně odkázal na příslušnou právní úpravu a opatřil si zprávu, která se adresně zabývala kritérii pro označení země původu za bezpečnou, tvrzení žalobce odpovídajícím způsobem vyhodnotil, zjistil skutečný stav věci a přezkoumatelně a dostatečně odůvodnil svůj závěr, dle kterého žalobce neprokázal, že by pro něj Ukrajina nebyla bezpečnou zemí původu. Vyšel též z toho, že Zakarpatská oblast leží na západě země, který byl od oblasti bojů velmi vzdálený, přičemž do oblasti bojů na východě země byli povoláváni jen profesionální vojáci a dobrovolníci, v zemi neprobíhaly mobilizace a maximální odvodní věk byl stanoven na 27 let, pro ukrajinské občany byla též umožněna alternativní, civilní vojenská služba. Z toho žalovaný správně dovodil, že nebylo reálné, aby byl žalobce nasazen do oblasti bojů na východě země, branná povinnost navíc představuje legitimní požadavek státu a ani případný trest za její odeprání nemůže být sám o sobě pronásledováním ani vážnou újmu (k branné povinnosti na Ukrajině ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021 č.j. 5 Azs 226/2020 – 29, bod 16, a v něm uvedenou judikaturu). Soud dále shledal, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí (13. 12. 2021) nebyly zprávy o zemi původu nijak zastaralé. Žalobce neprokázal, že by pro něj Ukrajina nebyla bezpečnou zemí původu, přitom jej tížilo výrazněji důkazní břemeno než jiné žadatele o mezinárodní ochranu, kteří z bezpečné země původu nepochází. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) vyslovil: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“ K tomu dále viz usnesení NSS ze dne 8. 10. 2020, č.j. 10 Azs 232/2020-32 a na to navazující judikatura. Z toho plyne, že dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí by podaná žaloba nebyla úspěšná.*

15. S ohledem na nutnost ex nunc posouzení však soud shledal žalobu důvodnou.
16. Z judikatury správních soudů jednoznačně plyne, že jedním z důvodů k prolomení zásady koncentrace řízení je aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Podle něj členské státy EU musí zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci, které je úplné a ex nunc (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. S ohledem na včasné neprovedení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice do vnitrostátního právního řádu má toto ustanovení přímý účinek, jedná-li se o žádost o mezinárodní ochranu podanou po rozhodném datu (rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30 a ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35). Právě krajský soud je v tomto případě soudem, který má povinnost zajistit úplné a ex nunc posouzení opravného prostředku podaného proti rozhodnutí žalovaného.
17. V rámci soudního řízení lze při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).
18. V tomto případě není pochyb o tom, že současný válečný konflikt na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit ve správním řízení (byť o konfliktu na Ukrajině hovořil, nemohl zachytit situaci po dni 24. 2. 2022). Žalobce i v žalobě poukazoval na dlouhodobý ozbrojený konflikt na Ukrajině, po 24. 2. 2022 však

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

již žalobu podanou dne 12. 1. 2022 nijak nedoplnil. Soud i přesto musel k aktuální situaci na Ukrajině přihlédnout z vlastní iniciativy, bez ohledu na dispoziční zásadu, která se ve správním soudnictví obvykle uplatní. Nejvyšší správní soud již připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž soudy ve správním soudnictví budou muset přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu. Za takovou specifickou situaci Nejvyšší správní soud označil například vypuknutí válečného konfliktu na území celé země původu žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, bod 22 in fine). Soud shledal, že současná situace na Ukrajině představuje právě takovou situaci, kterou musí při rozhodování v dané věci zohlednit.

19. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 -46: *„je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady ‚non-refoulement‘ vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila.“* V projednávané věci je konkrétně třeba zohlednit, že v zemi původu žalobce došlo po vydání rozhodnutí k významné změně poměrů, kdy v zemi probíhá válečný konflikt, přičemž tato skutečnost je nesporná a obecně známá. Za aktuální situace na Ukrajině by mohl být návrat žalobce na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement.
20. Aktuální situace na Ukrajině znemožňuje její označení za bezpečnou zemi původu, když na velké části území Ukrajiny po invazi Ruské federace vypukl dne 24. 2. 2022 mezinárodní ozbrojený konflikt. Jednou z podmínek pro označení státu za bezpečnou zemi původu je, že na jeho území nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (srov. § 2 odst. 1 písm. k) bod 1 a přílohu I procedurální směrnice). Tuto podmínku již Ukrajina s ohledem na aktuálně probíhající mezinárodní ozbrojený konflikt nesplňuje, Ukrajinu tak v současné době není možné považovat za bezpečnou zemi původu. Zároveň má soud za to, že konflikt na Ukrajině představuje skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání.
21. Za této situace napadené rozhodnutí neobstojí a musí být zrušeno, přičemž skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.r.s.).
22. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí NSS č. j. 1 Azs 36/2022-31, ze dne 24. 3. 2022, v němž soud uvedl: *„Při soudním přezkumu se přitom soud k námitce neaplikovatelnosti § 16 odst. 2 zákona o azylu zabývá kromě existence vyvratitelné domněnky, že pro daného žadatele země původu není bezpečná, také tím, zda daná země splňuje jednotlivá kritéria bezpečnosti, jak je vymezuje Příloha I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zkoumá také, zda informace o zemi původu založené ve správním spisu dokládají, že tato země skutečně splňuje kritéria bezpečnosti. Dle všeobecně známých informací o změně bezpečnostní situace na Ukrajině je zřejmé, že v zemi dochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a celé území Ukrajiny proto nadále nesplňuje jedno z kritérií bezpečnosti. Informace o zemi původu založené ve spise a pocházející z dubna a srpna 2020 z logiky věci (neboť napadené rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány před počátkem války, která zasáhla celé ukrajinské území) nemohou dokládat, že Ukrajina tato kritéria splňuje. Nemůže proto obstat teze, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu (k tomu*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31). Nic na tom nemění ani skutečnost, že její území se s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů nachází na seznamu bezpečných zemí původu stanovených ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. Je na žalovaném, aby vyhlášku novelizoval. Ostatně čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice ukládá členským státům zajistit pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné (a § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví, že žalovaný je povinen přezkoumat seznamy zemí stanovené vyhláškou nejméně jedenkrát v kalendářním roce). S ohledem na změnu bezpečnostní situace, která je všeobecně známou skutečností, a ke které soud přihlédl, přestože nastala až po vydání rozsudku krajského soudu, neboť stěžovatelčin nucený návrat do země původu by mohl být v rozporu se zásadou non-refoulement, bude nyní povinností žalovaného, aby se žádostí stěžovatelky meritorně zabýval. Není tedy nadále na místě, aby postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Ukrajinu již nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Nejvyšší správní soud nepředjímá, jak žalovaný žádost meritorně posoudí, přestože existence důvodných obav z hrozby vážné újmy v podobě vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu odůvodňuje (při splnění dalších podmínek) udělení doplňkové ochrany podle § 14a ve spojení s § 14a odst. 2 zákona o azylu.“

23. V novém řízení tak žalovaný nebude mít možnost žádost žalobce zamítnout pro její zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, žalovaný bude povinen tuto žádost meritorně posoudit ve vztahu ke všem případným formám mezinárodní ochrany. Žalovaný v dalším řízení zejména posoudí, zda s ohledem na aktuální situaci v zemi původu může mít žalobce odůvodněný strach z pronásledování, případně zda mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to především (ale nejen) z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na žalovaném též bude, aby se na aktuálním skutkovém podkladě zabýval výkonem vojenské služby na Ukrajině ve vztahu k obavám žalobce.
24. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
25. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč a 21% DPH ve výši 1 428 Kč, tedy celkem 8 228 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. ledna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.